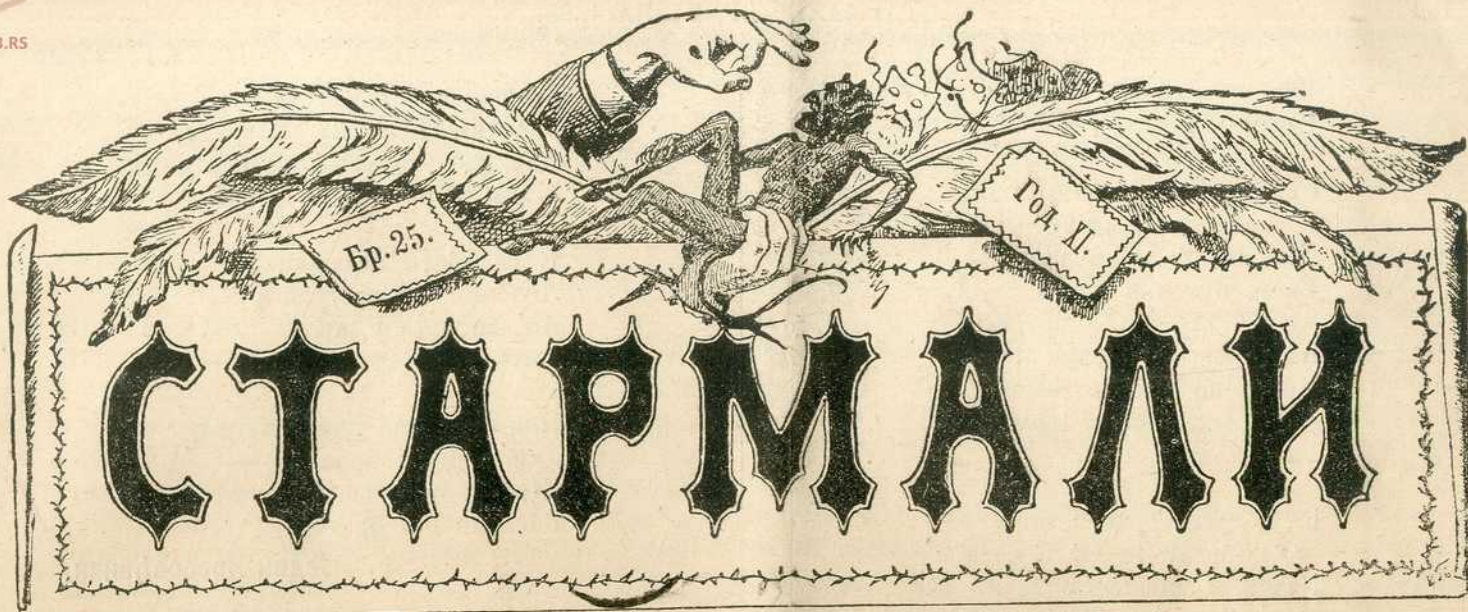

WWW.UNILIB.RS

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. септембра 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanovic, Wien Hernauer Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

ПРОСЛАВИ

стогодишњице рођења

неумрлог препородитеља српске књижевности

ВУКА СТ. КАРАѢИЋА

придружимо се

(ма и незвани)

са чувством најтоплије благодарности.

Истим чувством поздрављамо

дан открића споменика врломе поборнику српском

ТОДОРУ ШАВЛОВИЋУ.

Процедура.

Што чекасмо тако дуго
Није нама на срамоту;
Али ипак, једва једном
Изабрасмо себи проту.

И комесар ту је стојо,
Прегледао, пијо, бројо,

И резултат беше красан:
Избор био једногласан.

Честитасмо, — за што не би? —
Честитасмо сами себи,
Честитасмо својој слози
И рекосмо „Бож' помози!“

А проти ће, мвидијасмо,
Честитање пасти слаје

Кад се мало у дужности
Новој нађе.

Све у реду, — ништа ромо, —
У јајету нема длаке.
Ни владика неће рамат'
Та за ото има штацие.

Ал и јаје ваједрије
Немилице кад се тресе,
Неочински кад се зграби
Разбије се.

Ко га тресе брадом миче
— У бради је длака сила,
Падне л' која седа, лака,
Тад се каже: „Та је длака
У јајету била“.

На ту длаку надовезат'
Може свашта, ко ј' у власти,
И онда се — чуј „Стармали“!
Преподобно може касти:

„Једногласност, то је спрдња,
То је варка, то су трице.
Потруд'те се још једаред,
Ми требамо цедуљице.

Е па добро, цедуљице!
Што ко не би на то прист'о?!
Нек вам буде по загеру
— Ал' ће бити ипак исто.

Једнодушност кад је мало,
Једногласност кад не вреди,
Кад кроз протак прота мора,
Е па добро век се цеди.

Е па добро цедуљице;
Љубимо вам свету штаку.
Ал' ви ћете у јајету
Овда наћи другу длаку.

Нек се праве нове сметње,
Давгубице и параде, —
(На тај поса смешкају се
Бискупи без браде).

Један Новосађанин.

Ћа љу!

„Матица је још једина, где се слободно кретати можемо“, — рекао је новоизабрани г. председник Матице Српске. Не знамо да ли је једина Матица, о којој се то рећи може, али да се у њој прилично слободно кретати смемо, о томе нема сумње. Ено на пр. Др. Лаза Станојевић окретао се пуну годину дана, чекајући да дође потврда избору му за председника, — па нико му не брани да се још сто година у томе очекивању окреће. Ено на пр. секретар Матице Српске окретао се целе прошле године пред истражном комисијом да докаже невиност Матичину, која је дотле већ пет пута доказивана и доказана. Ено н. пр. славно познати г. Рајин нашао се са малом тужбацом, па мал није целу Матицу тумбе

ПОДЛИСТАК.

Божји људи.*)

Приказано

Вићентију Бетијеру,

честитом уреднику „Драшка Рабоша“.

Давно је то било, то не памте живи,
Ал' се виде трази црни, жалостиви.
Давно је то било — и не тако давно,
Колико је грешно, јадно и кукавно,
Јер век „мудре збиље“, кад изгуби главу,
Такве ситне ствари шаље забораву.

Давно је то било — да продужим тиме.
Био неки човек и женица с њиме,
Па живели негде самохрани сами,
Живели у куту, али не у тами;
Закутак им био и убог и мали,
Ал' они га сами собом обасјали.
Он је био срчан, узорит и смео;
Она добра, лепа, као цветак бео;
А кандило срца пружало им моћи,
Да стварају себи дан од мркле ноћи.

*) Ову песму одштампавамо из „Србобрана“. — јер „Србобран“ није тако распрострањен, како би заслужио, — а песма је ова вредна, да је што више читалаца чита. — Баш сад нам дође мила вест, која ће свагог обрадовати, да су се уредник и издавалац „Др. Рабоша“ опростили недужна тамновања. Срећна им била слобода!

И у томе двојству, ко би дубље гледн'о,
Видео би двоје, ал' осећ'о једно:

Јер од када љубав људска срца згара,
Нигде такве везе, нигде таква пара —
К'о удвојен одсев са једнога створа,
Као сунчев рођај и јутрења зора:
Узвишена љубав ван земаљског греја
Он се звао: човек. а она: идеја.

И живели они блажени и сретни,
И дани им били обасјани, цветни,
И сневајућ' санак, к'о у рају сниван,
Изродили пород анђеоски диван,
Ал' остали негде — тамо, где су пали, —
Нит их људи чули нити за њих знали.

И то тако текло, док је могло тећи,
Док сићани пород не порасте већи.
Ал' кад им се деца опасаше пасом,
Пољуља се живот, пољуља таласом,
И отешња простор маленога кута.
А срцу се прохте, да се лати пута.
Није да је пусто, није да је бесно,
Ал' му нешто смета, нешто му је тесно;
А то уско „нешто“ само не зна шта је,
Нит зна куда тежи, у које ли краје.

И гле, неког дана човек из сна прену,
Па крај себе скуп и децу и жену,

окренуо (тако је то окретање лако). — Од разних денунцијаната примају се најкретенскије подвале и нико их за то није фикуо лењиром по зуби. Зар се на пр. Текелијин фонд није из Матице слободно кренуо на пут и једва се у Пешти зауставио (јер ту је бедем уставу). И коме и ово не би било доста (а коме ово не би било доста?!), могли би му још пун калпак прилика наређати, у доказ нашег слободног кретања у Матици.

Истина, жао нам је што се наш пошт. г. председник не може слободно кретати и на земаљском сабору; онде му можда смета имунитет, који, дабогме, као председник Матице неће имати. Али ако на томе пољу нема слободног активног, он бар има слободног пасивног кретања. То најбоље зна он сам и они који су преклане, са употребом највеће слободе кренули из једнога среза у други.

Па кад је већ реч о Матици, и кад већ уживамо слободу кретања, ајде да се окренемо г. секретару Матице, да нам разјасни вешто, што наше умље не досиже. Како је то? Ти си, драги брате Тоно, у одборском извештају на главној скупштини прочитао ово:

„Вел. Жулан прегледао је цело пословање и нашао га је у реду.“

Али таки за тим јавља нам „Бранк“ (у свом 103. бр.) ово:

„Секретар Матичин разложио је да је Матица у најкритичнијем положају — — — да се може (истрага) најгоре свршити, — и т. д.“

Па сад, драги Тоно, не остављај нас да се у недоумљенију копрцамо. Наточи нам чашу бистре воде, па нам кажи, које је истина, а које није. Или је

можда истина и једно и друго, — а то би био најновији доказ Матичиног и твог слободног кретања.

Што се тиче самога избора, нама је мило што је и ту једногласност избила неслогу. Што је др. Ст. Павловић са својим рођеним књижевником остао сам (и ако не саморан, јер има ко се стара да не остане гладан), — о г. Балти није било помена ни у предконференцији (а то је већ један корак унапред). — Мило нам је што у новом председнику видимо човека који је дорастао том задатку. Он је рекао: „Ја знам за што ви мене бирате. Ви хоћете да вам сачувам Матицу.“ Ако буде у опасности, то и хоћемо, и то да је сачува не само нама, него и себи, јер ми у њему смемо рачунати на Србина, којег и ако је политичка струја заворила у ону матицу, где мисли да се не може слободно кретати, ипак ће родољубиво српски порадити у овој Матици, где вели „да се можемо слободно кретати“.

Поздрављамо га, честитамо му, и желимо му нам добра успеха.

Али што се тиче оне зебње, да би се са избором ма које дорасле и способне личности пренела на Матицу политика, и да се непотичност Матице Српске, само тако може доказати, ако бирамо политичну личност владине боје, — против тога се свечано ограђујемо.

П у с л и ц е.

Q. О Буланжеру се само то зна, да је отишао некуд на пут. На то су се све немачке новине ужурбале, па чепрестано вичу *A Dieu!* (А то се овако изговара: А ди је?)

И сваком по торбу и палицу даде,
Па им онда благо беседити стаде:
„Драга љубо моја, и дечице мила!
Дуго нам се срећа саможиво крила,
А истинска срећа пропада без цели,
Кад се међу браћом брацки не подели.
У закутку нашем мириса је много,
Да би целу земљу окадити мог'о.
Спржиће нас сунце, ова срећа тија,
Ако вазда тако само нама сија;
Јер дух свети рече, слазећ' у сну на ме,
Да толико сунце није за нас саме,
Кад у свету јада, помрчине црне,
И последњи жижак хоће да утрне.
Но чуј, љубо дична, моја душо драга!
Небо нам је дало и сувише блага,
А у нашем дому, где се смерно скрива,
Што се више троши, све то веће бива;
Већ хајдемо у свет, да се с мраком премо,
Да патничкој браћи чиме помогнемо.
У деци нам божји благослов се таје,
Који суши сузе, гаси уздисаје,
А такав се дарак увек радо прим'о,
За то желим роду да га поклонимо.
Понесимо сја, наше среће кључе,
И тај свети огањ прометејске л'уче,

Расветлимо роду издубљене стазе,
Упутимо бедне, што по глибу газе,
Покидајмо мреже саможивој злоћи,
А награда за то — доћиће нам, доћи!“

Збор зборио сложено и решио о'ма,
Да у ширем свету тражи шира дома.
Упртили торбе и слепачке штаке.
Раширили крила, жељице им лаке,
И кренули на пут широм света шарна,
У варучја људи, рода благодарна.
И од тога доба живели су свуда.
Њу крстили: глупост, њега звали: луда.

*

Ал' они су ишли. Ишли својим грџом,
И светлили свуда, и дизали редом,
И газили тако по трњу, по калу,
И примали подсмех за љубав, за шалу.
И то било тако — ал' не било дуго,
Из усева њивог никло нешто друго.

Загледали се људи, какве су то луде,
Ал' к'о веле: Нека! Хајде нек им буде.
И тако смо жељни новости са стране.
А рекли би, нису душе неваљане —
Ако не донесу, неће ни однеги,
А шат и њих време научи памети.
Но тај раменослэг, гостољубље ово,

Ж. Дамокле је имао само један мач. А један мач не може висити свугде, где год би неки хтели. Ал за то је слободно плашити децу са фабулозним Дамоклеовом мачком, којом се смера на то, да се деца уплаше, па да у страху сама себе огребу.

о. Кажу да је Бисмарк сад већ заиста жељан мира; ал не оног европског, у који ни сам не верује, већ оног личног, који му је много сигурнији.

§. И Гирс хоће да прослави свој јубилеј, па онда да седне у лештул, да запали лулу, па да фумигира своју политику. Многи су најгирсиг, ко ће за њим доћи, и волели би да он са свога лештула и даље управља.

□. Кр. Милап је приденуо ордене гостионичару и портиру у Опатији (Абацији). Мора бити да се кр. Милап оданде здраво журио, кад је заборавио на штифлпуцера и на штумадлу.

⊖. Даклем Ћрић није потврђен за проту. (До сад је пословица увек говорила о протином маслу, — а сад се кавда више истиче владино масло).

⊙. „Вражје Доба“ једи се што „Браник“ и „Застава“ говоре о болести Анђелићевој. Међу тим „Вр. Доба“ је прво, које већ гуди и о могућој смрти његовој.

Трајало је дотле, док је било ново;
Јер гле на једанпут — зар промене ради?
Некако се људ'ма та љубав досади.
Подмигнуше тајом, згледаше се гледом,
Шта да чине с овом с невидовном бедом!

Тад домаћин скочи столу са прочеља,
Као општа мис'о жеља свију жеља,
И наздрави чашу неког нића љута
Незванцима гладним за сретнога пута.
Па довика слуге и нанујда псине —
И прекрши прутућ изнад главе њине

Подигла се граја, комешај и вика
(Та у свакој цркви виси таква слика;
Ако није исто, прилично је слично,
Тако што се збива често, поновично),
А суседи дошли, пробуђени кљуком:
Право, ред и правда са жељезним ликом,
И решили:

„Крив је продрзљивац смели,
Крив је управ за то, што нам добра жели!
Та ми сами знамо, право добро гди је,
Ал' само нам за сад за тим стало није.
Што он да се брине наше среће ради?
Хајд' до врага с њиме и са том дерлади!“

За мало то било, једва тренут ока,
Па се диже нека справа повисока

†. Не знамо да ли постоји какав љубавни уговор између Турске и Грчке. Али ако и постоји, сунђерско питање може га лако избрисати.

†. Ко хоће у ове збиљске дане грохотом да се насмеје нека купи 43. број „Турског Народа“. — Нема ти ту више: Анђелићу дико и славо, света душо, мудра главо, узор православља! — Него се ту Анђелићу швићка под нос: „С главе риба смрди!“ — „Још пре две године сазрео си за пензију.“ Само што га не шчепа за браду, — ал и то је већ близу. Тако се свети судбина-јарац.

Ђира. Спира брате, ја са више страна поштујем новоизбраног председника Матице, г. Милоша Димитријевића. Али ипак морам рећи што сам чуо. А то се не тиче његове личности, већ засеца много дубље.

Спира. Па шта си чуо.

Ђира. Чуо сам да је у очи избора телефонском струјом дошаптано из Пеште ово: „Ако хоћете да избор буде потврђен, можете бирати само или Мандића или Димитријевића.“

Спира. Па то би онда била кандидација.

Ђира. Мало горе него кандидација. Јер кандидација обично пружа тројицу, ал ово слободно кретање сузило се само на двојици.

Спира. Ајде да ми то не верујемо.

Ђира. Е па хајд' да не верујемо. Ал ипак ваљда смеом главом махати.

И ту међу земљом, прахом жито-сивим,
И међ' плавим небом, благим, милостивим
Залепрша нешто, као сабласт нека,
Као мукли злочин, налик — на човека:
Нечовечан пример за потоње дане,
Којим но се орли и гаврани хране — —

Ископали раку, зарили га доле,
Претрпали њега и његове боле,
Поскидали капе и около стали,
Па га сваки редом по сузицом зали,
Јецајући горко:

„Еј, судбино тужна,
Где убисмо брата ни крива ни дужна!
Но извин'те, молим, ту ми криви нисмо.
Што нас није поз'но, ко смо и какви смо?
Та наша је савест чистија од злата,
Већма нег у нашег — у брата Пилата.
Но сад шта је, ту је — нек је заборавно!
Кајемо се, ето, кајемо се јавно,
А у такав покај тоне кривња свака.
Бог нека га прости! Земљица му лака! . . .“

И одоше дома, само правда оста
и загрме:

„Амин! То је за ме доста!“

Бука. Даклем за двадесет година, од како је Матица Српска у Новом Саду, прекужио је тај про-светни завод пет истрага.

Шука. Јесте. На сваке четир године долази по једна истрага. — Ха! Сад тек знам зашто то тако бива.

Бука. За што?

Шука У календару стоји, да је свака четврта година преступна. А пошто пештанска господа испред носа свога не виде никаквих престапа, то морају мислити, да су се сви преступи сакрили у Матицу Српску.

Бука. Па за што увек преступе траже онде где их нема?

Шука. За то, јер им је тугаљиво тражити онде, где их има.

После височајшег укура.

Што је круна рекла,
То је друга ствар.
И она не тражи
Ничи коментар.

Како је речено? —
Верзије су разне:
Најшиљасте су
Оне бркомазне.

Како је речено —
Нисмо могли чути,

Давно је то било, то не памте живи,
Ал' се виде трази црни, жалостиви.

Иструн'о је човек. А деца за њиме
Свиснула од туге, од глади и зиме,
Те их једном смрзле нашла јадна мајка
Над зараслим гробом покојног бабајка.
Умила их зором и повила даном
Прелила их сузом крвавом и сланом,
Положила тела драгих самртника
Крај човека свога, свога мученика,
Па задела штаку чело главе њине,
Да им стражу стражи у часови тмине,
Докле лажи трипут не одпоје петли
И нова се зора истине засветли.

Нестао је човек. Ал' још жена блуди,
К'о сумртва савест бесавесних људи;
Блуди широм земље, у прошњу се дала,
Лута преко трња, помрчине, кала:
Е да л' игде плама у тој мрачној студи,
Да јој њене мртве згреје и пробуди
Још причају неки, који даље виде,
Да у глуво доба своје гробљу иде,
Па нариче, зове, опомиње, сећа
На времена боља, човечнија, већа;
И ту куне, тузи, прижељкује снови —
Али помоћ ћути, мрак се не одзива

О тој важној ствари
Званично се ћути.

Ал што круна рекне
Девотно се прима.
Но други је рачун
Са грдаковцима,

Што преплећу речи
Да направе замку,
И над верним сином
Прекидају сламку.

Ти, који би опет
Муке дали Христу,
Не допуштају ти
Имат' савест чисту.

Та и оном, кога
На вешала прате,
Допушта се рећи:
Бог ми душу знаде.

А на тебе дижу
Хајку ка' на зверу,
И владици једном
Та се реч замера.

Ал савест се не да
Ишчупат из груди.
Лавежа с' не боји.
Њој не суде људи.

Чисту савест круна
Већма штује, љуби,

Но кад отуд пође, да се у свет врене,
— Као грдна сенка орлушине црне —
За њом иде време, па јој дошаптава,
Да ће устат' човек из свог забораву
И узети штаку, не да милост проси,
Већ да бојак бије и победе носи.
Тад га више неће прогањати псима,
И чуће га сваки, који уши има,
Јер тад ће се знати — знаће се за цело —
Он се звати: доба, а она на чело.

* * *

Да, слаби су људи, саломљиви, крти,
А разнолик живот, разнолике смрти.
Злоћа шиба бићем, па и буздваном,
А затире смрћу преком и лаганом;
Ал' имаде смрти, преко јада јада,
Кад се вера гаси, кад се духом пада,
Кад усахне срце на крвавом врелу,
Па изумре душа у живоме телу.
Има много људи, што би добра хтели,
Али мало кадрих, поузданих, смели',
Да ведрога чела сваки удар приме
И стотину љутих уједа за њиме,
Да их удес диже громовима новим
Високо над смрћу и животом овим,
Па да сав свет приме срдашцу на крило —

Нег сву кивну дреку,
Новинара груби.

Стармали.

Са Вукове прославе у Београду.

Наши новинари, који тако жестоко нападају министра полиције Николу Христића, требали су доћи у Београд (макар да нису позвати), па би се уверили да немају право, што права и здрава човека дирају. Бавећи се као гост три дана на прослави у Београду, могу свакоме рећи да тамо ни у ком погледу не стоје ствари тако хрђаво, као што у новинама пише. На пр. читао сам вазда да је полиција према странима тако груба и неотесана, а мене ево на жељезничкој станици са „добро вам дошли“ најљубазније дочекаше жандари, до кола сироведоше и на ова посадише са узвиком кочијашу : Терај право код краља. Можете мислити како сам се од срца радовао путем што ћу бити гост краљев, и што су се обистиниле оне краљеве речи, које је још пре годину дана изговорио пред многима : да ће он у своје двору све стране госте угостити и почасти. Нема сумње дакле да мене право у двор возе, и био сам у толико ушепртљиво што се нисам томе колачу надао, те нисам понео фрак, беле рукавице и друго што се пристоји да носе они, који у краљевом двору одседавају. Моја лепа машта одлети без трага кад се моја кочија заставише пред познатом гостионицом „код краља“. Сад што му драго, примим благодарно врло лепу собу, коју су ми одборници наменули, па сиђем доле у гостионицу да разгледам већу ли наћи кога пријатеља и на моје изненађење угледам за столом где ручају мој пријатељ са женом, којима сам имао намеру

Макар под тим срцем само гробље било . . .
И ко дотле стигне, па се не помете,
То је божји човек од главе до пете.

Па, мој драги Вићо, мој знанче ваљани
Из минулих дана срећом замедљани!
Сашта ли је све то? — питаћеш се је ли!
На што ова прича? Шта се њоме жели?
Ништа. Не знам ни ја! — Тек дође ми где што,
Па ме дави, гуши, притискује нешто;
Затишти ме срце, к'о да груди копнѐ,
А душа се чисто у подгрлац погне,
Па је пустим широм, да каже, шта уме,
Ал' да каже оном — који то разуме
Није ништа, брате, — тек загрцљај худи,
Што се силом трза покојне да буди:
Утешнице сузе, што се с душе слиле
Над прераним гробљем дечице ти миле . . .
Здрав да си ми, Србе као духом што си!
А будућност иде, да нам плода носи.
Утремо ли путе, брже ће нам ићи,
А с њоме ће, ваљда, и награда стићи;
Путеви су њени: воља, рад, стрпљење,
А награда твоја — твоје уверење.

В. Кикинда, 1888.

С. Лукин Лазин.

да се као гост наметнем. Седајући за њихов сто не могах да им не рекнем: Међер се ви ђаволоки извлачите, кад ваља госте дочекивати на своје дому, долазите сами у гостионицу на ручак. Ако су сви таки Београђави, онда гости ваља њих да позову у гостионице и својски их прочасте у славу Вукову. Кад смо лепо ручали и сваки свој ручак платили, мој пријатељ и пријатељица најљубазније позову ме на прву каву да их кући одпратим, а седели су чак на западном врачару дакле на сасвим другом крају Београда. Ја се још љубазније захвалим на гостољубивом позиву, бојећи се да не би тужан морао платити још и дукат за кола тамо и амо, те свратим у прву кафану, где се по турски кава готови и која само 10 пара кошта.

Уморан од пута или обмане, која ме је двапут први дан почастила дођем у свој стап и легнем спавати. Сабајлије дигнем се и обучем што лепше, свечано, као што су одборници за госте прописали, те се упутим цркви на прославу. Али аој мени како сам се на првим корацима полазећи од мога краља стужио, читајући редом и десно и лево на затвореним дућанима чивутско шпанска имена: Албахари, Меворах Мошо, Којен, Пинте, и још других најмање педесет оваких имена до дубровачке улице близу саме саборне цркве, којој свакојако у будућности опасност прети од ове силесије окретних шпанских Чивута, међу којима српска влада баш сада и дивну палату зида и подиже да њу смести „Народну Банку“, као вели добро је бити у близини и међу богатим Чивутима, који јој у невољи могу новцем са јефтним интересом у помоћ притећи. И за то ми мало одлахну кад минух ово насеље Мојсејевих потомака, те пођох даље улицама размишљајући о големом напредку (не мислите српског народа) напредњака и њиховој још лепшој будућности за (по њих) сретне владе првога српскога краља од Косова.

Куће и палате у Београду све редом у свима улицама јамачно све су српске куће, иначе неби се без разлике на сва кој весело и живо лепршале српске тробојнице, које се мило осмејкују и поздрављају госте речитије него многи домаћини. Народ на све стране врви и гамиже у свечаном руву свима улицама хитајући саборној цркви, у коју се пропуштају само гости са кокардама на леву, а министри, ђенерали и др. велика господа на десну страну, на коју несмедох много погледати да не поварим своје очи од силне светлости, која се разлеваше са њихових слабачких груди, испуњених небројеним и сваковрсним орденима. По неки од њих изгледаше, као да је дошао са неког бала, на којем се котиџон вредно играо и ордени издашно делили. Гледајући ово море од ордена, сетих се глајхенбершких келнера и бечких собарица, које је такођер требало на прославу позвати, кад су већ у „своје време“ тако сретне биле, да се оките српским орденима за „ванредне“ своје заслуге и услуге учињене ако не баш српској држави, а ово „чови“ који ордене уз пут дели, те тиме им вредност код своје куће подиже.

Тако не стоји ни то, да је Никола Христић opak

човек, напротив, то Вам је старчић врло благог и пријатног погледа, с којим је лицем вазда најљубазније предусретао стране госте — међутим београђани који га познају ваљда боље, веле да је у то исто време држао стиснуту песницу у џепу и једва је чекао да прослава прође, како би се опростио неприродног и несносног стања, у којем се не може ни кретати слободно како је научио. А његови жандари од реда овом приликом били су тако меки, слатки и љубазни, да их човек чисто познати не могаше, према оном лепом гласу, који уопште они на све стране уживају. Они су Вам нарочито према страним гостима били сушта услужност и учтивост, које се врлине никад не могаху на њима овако видљиво приметити,

Ми гости не можемо се потужити ни на краљ. владу, односно егзекутиван одбор, који су све могуће чинили да нас што боље угосте и почасте. Ту су падале части, као оно на шарова коље. Трећи дан славе, тешко да није који пукао од силне части. У подне даје министар просвете сјајни ручак у почаст страним гостима — међу којима су наравно и браћа Бугари да се покаже на делу солидарност Славена — од којих су неки били тако одушевљени да су се грлили и љубили са Бугарима. У вече опет даје држава још сјајнију и по свему много богатију и обилатију вечеру, такозвано подушје Вуку, на којем се најбоље могло приметити сложено држање свију партија без разлике, јер на томе пољу увек смо сложни и једнодушни, само кад се почело дизати од трпезе, многи најближег свог суседа није ни погледао, а камо ли да му је лаку ноћ казао.

Није ни то истина да се Црногорци у Београду прогове. Ја сам својим очима видео и од срца се радовао и пљескао у позоришту призору, где се на отвореној позорници Србијанци са Црногорцима код пуне трпезе грле и љубе као рођена браћа. А да су и династије Петровића и Обреновића на доброј ноzi, видео сам по томе што је на самој општинској кући оно вече кад је бакљада давана горео велелепан и сјајан транспарент са златним речима владике Његуша: „Благо томе ко до века живи, имао се рашта и родити“.

Желети је да се и после светковине и даље тако у свему поступа, па би многи брат Србин добио вољу да чешће у Београд тркне и с браћом се види и поразговори, па би нам многе јавне ствари на боље пошле.

А. П—вић.

Појас матере божије и црна штака.

Путник „Нашег Доба“ г. Хаџи Павле пл. Ричички Скрибешћански опширно описује шта је све видео у светој гори Атонској. Једно му је жао, што у манастиру „Витопеду“ није видео онај појас, који је „мати божија (својеручно) с неба на камен у Јерусалиму св. апостолу Томи бацила“. — Ми се томе ни мало не чудимо, јер тај је појас јамачно невидљив, као што се и сама мајка божија не показује телесним већ само духовним очима.

Али за то је путник „Н. Д.“ добио у манастиру

„Есфигени“ мало накнаде. Ту му је тамошњи игуман покљонио своју „црну штаку“. Шта ће мирском човеку штака? — Ми то не знамо: Али пошто је та штака црна јамачно ју игуман шаље Анђелићу; те безазлени Хаџи-Скрибешћански и не зна, какву пронију носи своме, по „Н. Добу“ (и по нар. фонду) сродном високом протектору.

Бубнуотека.

„Н. Доба“ у своме 60-ом броју доноси белешку, како зло стоје турске финансије, па је кубура већ загрдила и у самом Султановом двору; у доказ томе вели:

„Све куварице и кухињска слушчад плету, јер не могу да добију плате.“

А знате ли за што баш плету? За то, јер је „Н. Д.“ ту ноту извадило из немачких новина, где стоји да куварице и слушчад „страјкују“. А високоучено „Н. Д.“ мисли да је „страјковати“ и „штрикати“ све једно. И тако сад Султанове куварице, хоћеш нећеш — морају да плету, и у то плетиво заплео се и језикословни ауторитет „Нашег Доба“.

Одзив на позив.

Мени је велика част указана, што сам из Београда добио позив, да као рођак покојнога великана Вука Ст. Караџића, дођем на стогодишњу прославу његову.

Захваљујем лепо Али доћи не могу; јер ја сам извинте, умрљо, — и то не скоро, него још пре Вука.

А да сам жив, будите уверени, да би врло радо дошао, т. ј. ако би ме и у том случају позвали.

Сада у небу, а негда у Цр. Гори.

† Шујо Караџић.

Деаков празан лист.

Но, но, — знамо већ како је тај лист исписан. Има он већ и своју вредност. Од њега нам се дивно одсецају и добацују купони. Ево како изгледа најновији купон:

Овај се купон раздаје у сред Загреба.

Не разуму га, до душе, ни Хрвати ни Срби.

Али за то се почињу разумевати међу собом.

Молимо још више таквих купона, да се још боље у међусобном разумевању загрлимо!

Погодба.

Шта, није ти право, селе,
што ти руку стискох,
па пољубац што ти врели
на лице притискох?.

Шта, криво ти, што ти реох
да те љубим силно?
и да ми је тако драго
лице ти умилно?? . .

А ти, молим, натраг врати,
што ти ја позајми,
а камату израјљеску
за пољубац дај ми!

Др. Казбулбуц.

Што је тражио, то је и нашао.

Дошла два просјака пред кућу нашега грк-Адама и замолише га да им што удели.

Грк-Адам није никад марио просјацима делити, а сад је још и нешто љутит био, па им осорно одговори: „Маните ме до сто врага; немам ни сам шта да једем.

На то ће му један просјак рећи: кад је тако, а ти брате, хајд придружи се нама, па да заједно просимо.

Р.

Критичару Јови,

Мислиш да си други Лесинг
Критичару Јово!
Веруј ниси . . . јер Лесинг је
По савести дела критиков'о!

Кеверишанин.

Први календар за 1889. годину.

Сад је баш изишао из штампе:

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

ЗА КРАТКО ВРЕМЕ ИЗИЋИ ЋЕ:

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

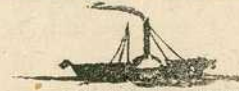
који је богато урешен најновијим и најлепшим сликама уз најодабранији и разноврстан садржај, као и до сад што је доносио.

Ми смо се потрудили да овај највећи буде и за 1889. год. најбољи, најлепши и по томе најјефтинији српски календар, као што је то и до сада вазда бивао, што ће у осталом за кратко време сам „ОРАО“ најбоље потврдити, а ми ово само међутим укратко јављамо поштованој публици и нашим дојакосњим комисионарима, који нека се изволе унапред пријавити колико којег календара да им пошљемо.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА у Н. САДУ,
издавалац „Орла“ и „Царића“.

РЕД ПЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 22. марта

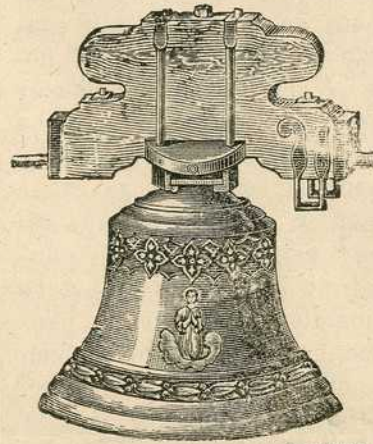

1888. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.
Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне. **ОДПРАВНИШТВО.**

О Г Л А С И.

ЗВОНА

по новој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама, од најфинијег метала са гаранцијом на више година израђује звоноливница Ђорђа пл. Боте синова у Вршцу брзо и тачно. Стара звона при-мамо у промену за нова, са доплатом малом. Оне општине које нису у стању одма платити, примамо се израдити на исплату у ратама. На захтевање шаљемо мустре ливених звона бесплатно.

ува, са доплатом малом. Оне општине које нису у стању одма платити, примамо се израдити на исплату у ратама. На захтевање шаљемо мустре ливених звона бесплатно.

ЂОРЂА пл. БОТЕ СИНОВИ

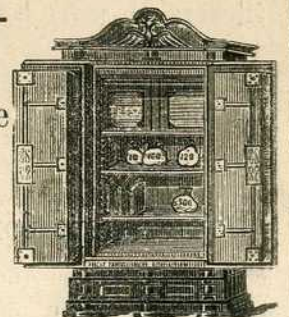
звоноливци у Вршцу.

2—10

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наружбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, вод кога се могу мустре видити и цене сазнати.

14—18